

டாக்டர் சார்ல்ஸ் ஓபாபரி, ஹங்கரிய நாட்டவர். தில்லி கலை விமர்சகர்களில் மிகத் தவர் எல்லோராலும், ஒரு மிகத் தவருக்குரிய, ஆசானுக்குரிய மரியாதையுடன், பரிசும் மதிக்கப்படும்பவர், மறைக்கத்திய கலை உணர்வுகளில் பிறந்து வாழ்ந்தவராதலால் அதிலேயே ஊறியவர், பரத நாட்டியத்தின் இலக்கணத்துக்கும் நடன வளிப்பாட்டு நுட்பங்களும் தொடர்பற்றவர். அவ்வளவாக ஆழ்ந்த பரிச்சயம் இல்லாதவர். ஒரு வளைய அந்த பரிச்சயமற்று இருந்ததே கிட்ட ஒரு நல்லதுக்குத் தானோ என்னவோ, ஒரு கலைஞரை எதிர்கொள்ளும் போது கலைஞராக இனம் காண்பது அவருக்கு எளிதாகிறது. அப்படித்தான் அவர் 1959-ல் யாமினியை இனம் கண்டதும். அப்பொழுதே, அந்த மூதல் சந்திப்பிலேயே அவர் எழுதினார்: “மிகுந்த திறமையும், அழகும் மிக்கவர் யாமினி. தன் நடனத்தின் திறன் கொண்டே உலகையே வெற்றிகொள்ளும் உன்னத ஆற்றல் மிக்க வகை சிலரில் யாமினியும் ஒருவர்”. டாக்டர் ஓபாபரி மிக தாராள மனம் கொண்டவர் என்பதும், எங்கு யார் புகழ்க்குரியவரோ அங்கு தன் மனதார பாராட்டுக்களைச் சூறையின்று தர்பவர் என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம் தான். சரி. எவ்வளவு தான் ஒருத்தர் தாராளமாகப் புகழ்பவர் என்றாலும், “தன் நடனத்தின் திறன் கொண்டே உலகையே வெற்றிகொள்ளும் உன்னத ஆற்றல் மிக்க வகை சிலரில் ஒருவர்” என்ற அளவுக்குமீறி ஒரு புதிய இளம் நடன மங்கையை ஒருவர் புகழ்வார்? டாக்டர் சார்ல்ஸ் ஓபாபரி யாமினியை அப்படித்தான் பாராட்டினார். அது ஏதும் தன் கழந்தையின் அதிசய திறனைக் கண்டு அப்பா அம்மா மூதுகில் தட்பிக்கொடுக்கும் விவகாரமாக இருக்கவில்லை. இப்போது ஒரு இளம் பெண்ணிடம் முகிழ்த்து வரும் கலதைத் திறனைக் கண்டு மதிப்பிட்டு விட்டதீர்க்கதரிசனம். அப்பெண்ணின் ஆளுமையில் பொதிந்திருக்கும் சாதனைத் திறன்களைத் தன் உள்ளுணர்வு கண்டு சொன்னதீர்க்கதரிசனம்.

யாமினி சமரசம் என்பதே அரியாத சுவ்வியல் மனம் படதைத் தவர். சுவ்வியல் துறந்த யாமினி யாமினியே இல்லை. இருப்பினும் அவர் ரசிகர்களிடையே பிராபல்யம் பெற்றவர். கலைப் பரிச்சயம் அற்றவர்களோடு கட்ட அவரது நடனம் பசேம். ஒரு உதாரணம். கதக நடனத்தை ரசிக்க ஏதும் உயர்ந்த நடனஞானம் தவே இல்லை. கால்கள் போடும் தாளத்தையும் சக்கர்களையும் கொண்ட கதக வகை சூலபமாக பாமரர்களையும் வாய் பிளந்து வியக்க வைத்துவிடும். அதற்கு எவ்வித கலைப் பரிச்சயமோ அறிவோ தவேயில்லை. அதற்கையே கதக ரசிகர்களிடையேயும் கட்ட, மிகப் புகழ் பெற்ற கதக நடன கலைஞர்களை விட யாமினி அதிக பிராபல்யம் பெற்றவர். அந்த 1959 ஆரம்ப வருடங்களிலேயே ஒரு முறை லாஹூரில் யாமினியின் நடன நிகழ்ச்சி நடந்திருக்கிறது. நினதை துப்பாக்கலாம். லாஹூர் என்ன பரதம் கண்டது? முஸ்லீம்களிடையே கதக நடனமே கட்ட மறையைத் தொடங்கியுள்ளது. அவர் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு சுவ்வியல் தாமதமாகிவிட்டது. அதனால் பொறுமையை இழந்த கட்டத்தின் என்ன நடக்காமோ என்ற தவிப்பு. தாமதமாக வந்த யாமினி ஆடத் தொடங்கியது ஒரு ஸ்வரஜதி. மிகவும் சிக்கலான, நீண்ட ஹூஸனீ ராகத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்வரஜதி. ஹிந்து கலைவடிவங்களில் மதரீதியான பகமையை உட்பிவளர்த்துக் கொண்ட சமீகத்தசைச் சேர்ந்த அந்த கட்டத்தின் தொடக்க பொறுமையின்மையும் சலசலப்பும் மறைந்து, சமீகத்தசைகளைத் தன் அமைதி. நிகழ்ச்சி முடிவில் பலத்த கரகோஷம் எழுந்ததாம். கஷமீ ரகிராமங்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியில் கஷமீ ரிபென்கள் (முஸ்லீம்கள்) யாமினியைச் சூற்றிகிட்ட வட்டமாகக் கட்டி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். யாமினியை தொடர்புப் பார்ப்பார்கள் ஆசையோடு. ஒரு வேளை இது அப்படி ஒன்றும் ஆச்சரியப்படுத்துதல் சம்பவமோ விஷயமோ இல்லை. நாட்டியக் கலையே அழகைச் சிருஷ்டிக்கவும் ஜனங்களை சந்தோஷப்படுத்துவதும் நோக்கமாகக் கொண்டு உருவானது தான் என்கிறார் பரத முனிவர். நடனமாடும்பவர் ஒரு கலைஞர் என்றால், அக்கலையின் இலக்கணம் எவ்வளவு நுணுக்கமானதும் சிக்கலான பின்னலாகவும் இருந்தாலும் அவற்றை தன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த வல்ல மொழியாக அந்த கலைஞரால் தரமுடியும். ஒரு பார்வையில், ஒரு பதிநிலையில் சொல்லப்போனால், பரதத்தின் புரிபடாத மூத்திரகையும், எண்ணற்ற ஜதிகளும், அடவர்களும், மடே மூழ்தையும் தனதாகக் கிள்கொள்ளும் சலனங்களும், சொல்லப்படும் தனக்கு விளங்காத, தனக்கு பரிச்சயமற்ற கதையும், தனக்குப் பழக்கமில்லாத சங்கீதமும், எல்லாம் அர்த்தமற்றதாக தனக்கு பயன்றதாகத் தான் தோன்றும். ஆனால், என்னவென்று சொல்ல முடியாத, மிக அழகான, தன்னகை கவர்ந்து உட்கார்ந்த இடத்தில் தன்னகை அரித்து அசைவிலாது அமர்த்திவிடும் தன்னமைக்கச் செய்ந்துவிடும் ஒன்று, சபையில் பரந்து நிறைந்து விடுகிறது. உண்மையான கலையின் மாயம் அது தான். இலக்கணம் தெரிவதை, கற்றலை வேண்டுகிறது. உத்திகளும் தெரிவதை, பரிச்சயத்தலை வேண்டும். ஆனால் கலையோ உணர்ந்து அறிய அனுபவிக் இவற்றில் எதுவும் வேண்டுவதில்லை. இதோ ஒருவர், பரத நாட்டியம் சொல்லும் கதையை யோ, அது எழுந்த கலாச்சார சமீகலையோ, அபிநயம் மூத்திரகைகள் போன்றவை குறிக்கும் அர்த்தத்தையோ முற்றிலும் அறியாதவர், யாமினியின் பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சி ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டு எழுதுகிறார்:

We may not have grasped the meaning of all the thoughts in her monumental vocabulary of movement, but we sensed beyond doubt the emotional fabric of, as she wove her way across the wide range of feelings. She was a spectrum of emotions and sentiments

enormous. (Maureen Peterson, Music and Dance critic, Ottawa Journal).

லண்டனில் இருந்து இன்னொருவர், "Dance and Dancers" – ல் எழுதுகிறார். யாமினியின் நடன நிகழ்ச்சிக் கு வருகிறார், "with a pinch of salt seeing all the publicity claiming, as usual, the present is the most gifted than any other..... India's foremost classical dancer..... etc. etc. என்று எல்லாம் ஒரு நீண்ட பீடிகையுடன் தன் சந்தகேங்களையும், எச்சரிக்கை உணர்வையும் சொல்லித் தீர்த்ததும், எழுதுகிறார்: "How far this is an inherent virtue of the style and how far the result of the dancer's own exceptional gifts obviously, I have no way of knowing. But the frank, ingenuous and entirely disarming quality of the emotions together with the sensitive variety of expressions made an experience joyfully memorable."

இந்த அபிப்பிராயங்கள் நிச்சயமாக கலை உணர்வுகள் கொண்ட ஒரு ரசிகனிடமிருந்து தான் வருகின்றன, அவன் ஏதும் தான் படித்தறிந்ததன் விவரஞானத்தின் துணைகொண்டு சொன்னதல்ல என்பது யாமினியின் இன்னொரு நடனத்தைப் பற்றி அந்த நடன விமர்சகன் எழுதியதைப் பார்த்தால் தெரியும். அது யாமினிக் கு மிகவும் விருப்பமான குச்சிப்புடியின் தரங்கிணி. யாமினி ஆந்திர தசேத்தவர் என்பதை நினவைவு கொண்டால், குச்சிப்புடியும் அதன் தரங்கினியும் அவர்க் கு பிரியமாக இருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. யாமினி தரங்கிணி ஆடியதைப் பார்த்து அந்த விமர்சகர் எழுதுகிறார்:

"In fact, that remarkably clever dance with a dish which was given as an encore seemed almost irrelevant. As a display of skill, it was very clever indeed and not without grace, but after the subtlety of artistry of the preceding piece, it was perhaps misplaced."

இம்மாதிரியான சமரசமற்ற, சம்பிரதாய மரியாதை காட்டாத அபிப்பிராயங்களை, நம்ம ஊர், நம்ம நாட்டு விமர்சகர்கள் ஏதும் ஒரு நடன நிகழ்ச்சியில் தரங்கிணி போன்று தாம்பாளத்தின் மலே நின்ற ஆடும் சாமரத்திய பயிற்சிகளை, அது வறும் பயிற்சியே என்று சொல்ல மாட்டார்கள். அதே போல் வளெரி நாட்டு கலைஞர்கள் பங்கறே கும் நிகழ்ச்சியிலும் சரி, வளெரிநாட்டவர்கள் இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சிக் கு அழைப்புடன் வந்து பார்க்கும் போது, வளெரி நாட்டு உறவு, மரியாதை, சமாசாரங்கள் எல்லாம் இடறும். ஆக, சொல்ல மாட்டார்கள்.

அன்றைய அந்த யாமினி இளம் வயதினள். ஆனால் அவர் பாப்பவர்களையக் கு கவர்ச்சிக் கொண்டவர் அல்லர். வசீ கரிக் கும் அழகு என்றும் சொல்ல முடியாது. அந்த ஓல்லியான தகேம் இளமதைத் துடிப்பும், ஜீ வனும் கொண்டது. சாதாரணத்தமீறிய பரெய்கண்கள், மாண்பைப் போல துடிப்பும் ஆர்வமும் தெரிய சட்டனெத் திசை மாறி தாவி அலையும். மனித மனத்தின் அத்தனை உணர்ச்சி பாவங்களையும் சட்டனெ ஒரு நொடியில் ஒரு பாவத்தில் நிலை கொள்ளாது இமகைகள் படபடக் கும் இமகைகள் மட்டும் திறக் கும். ஏதோ தந்தி அடிப்பது போல் தான் ஏதோ சமிக்ஞைகளை அனுப்பும். சட்டனெ அடுத்த நொடியில் ஒரு மானின் வகேத்தில், ஆனால் வகேமும் படபடப்பும்

தோற்றாது, தன் இயல்பு போல அழகுடன் அத்தனை பாவங்களையும் கடந்து சல்லும். ஜதிகளின் கதி என்னவாக இருந்தால் என்ன, எத்தனை சிக்கலான தாளங்களில் இருந்தால் என்ன, எந்தவித சிரமமும் இல்லாது அதேசமயம் அவற்றோடு பிணைந்த அபிநயங்கள், மூத்திரகைகள். எல்லாமே ஒரு சிக்கலான வலைப் பின்னல்தான். அந்தப் பின்னல் இழகைகள் தரும் வண்ணங்களும் கோலங்களும் நிறைந்த, பல பரிமாணங்கள் கொண்ட என்ன சொல்வது? Tapestry தான். இதற்கு முன்னால் யாருடைய எந்த பரத நாட்டிய வளிப்பாட்டில் இதையெல்லாம் இவ்வளவு வகைத்தில், இவ்வளவு சிக்கலான பின்னலாக பார்த்திருக்கிறோம்? சித்தாந்தமாக, கட்டமைப்பாக, கருத்துருவமாக எல்லாம் பரதத்தில் இருந்தவை தான். இருப்பவை தான். ஆனால் யாமினி அதன் சாத்திய எல்லை வட்டத்தை விரிவாக கியிருக்கிறார். அந்த எல்லை வட்டக் கோடு சாத்தியங்கள் அதிகமாக ஆக, பெரிதாகிக் கொண்டே போகிறது. ஆனால் எல்லாம் சித்தாந்த ரூபமாக, கருத்துருவமாக, கட்டமைப்பில் இருக்கும் சாத்தியங்கள் தான். இந்த எல்லை வட்ட விரிவை, சாத்தியங்களை மற்றவர்கள் ஆட்டத்தில் நாம் பார்த்திருக்கவில்லை. மற்ற நாட்டிய வடிவங்களிலும் நாம் பார்த்திருக்கவில்லை. அதற்கான காரணங்கள் இந்த சாத்தியங்களில் ஒன்றல்ல, மற்றது, மற்ற வடிவங்களின் கட்டமைப்பில், சித்தாந்த கருத்துருவத்தில் இருந்திருக்கவில்லை.

vswaminathan.venkat@gmail.com